Arnhem, 21 december 2025

Lieve Femke en David,

Deze week hing ik kerstlampjes in de bakfiets,
snaaide ik stiekeme pepernoten uit de afprijskast
en kocht ik, voorstander van het vuurwerkverbod,
toch vuurwerk om met mijn zoon af te steken.

Ook zag ik hoe in de Tweede Kamer het moddergooien
escaleerde tot een mestgevecht. Ik bleef het binnenverblijf
van de chimpansees in Burgers' Zoo voor me zien,
waar een verzameling roze-bekonte primaten
elkaar met uitwerpselen te lijf gaat – maar dan in Vak K.

De lobbyminister van Landbouw probeerde hardnekkig
haar papieren werkelijkheid van de rekenkundige ondergrens
aan het komend kabinet op te dringen.

En ik snap dat trouwens wel; de aantrekkingskracht
van een rekenkundige ondergrens. Die hanteerde ik ook
op de middelbare school – tot ik het eindexamenjaar opnieuw moest
doen.

Tja.

Ook dubbeldemissionair minster van Asiel en Migratie
wist nog nét voor kerst het komende kabinet
artikel 108a uit de Fabertjeskrant in de maag te splitsen
en de strafbaarstelling van illegaliteit dichterbij te brengen.

Voor sommigen nog maar een halve maatregel;
die hadden liever gehad dat ook wie een kop soep,
een stal voor de nacht of een halve mantel tegen de kou
aan een ongedocumenteerde aanbiedt vervolgd zou worden;
voor hen is barmhartigheid synoniem van medeplichtigheid.

De kiem voor deze placebowet is gelegd in het regeerakkoord
van het eerste kabinet Balkenende, in dezelfde periode
dat Jan Peter herstel van normen en waarden centraal zette –
de herinnering dááraan is twintig jaar later verbleekt,
de hardvochtigheid die overbleef is zijn werkelijke erfenis.

En ook al bleek deze week voor kerst onze economie
onverwacht en opmerkelijk hard te groeien,
onze bereidheid om te delen slinkt alleen maar.

Het lijkt of steeds minder mensen bereid zijn
een stap over de eigen schaduw heen te zetten
uit angst om te struikelen en plat te gaan

maar
pas als we durven struikelen, kunnen we in elkaars armen vallen.

Toch?